

Príloha č. 1 – 91 elementov podľa Botvina

Initial Situation

I: Preparation

- Elements preceding disequilibrium
 - Threatening situation
 - Threat
 - Interdiction
 - Compliance
 - Violation
 - Warning of impending danger
 - Deception
 - Deception discovered
 - Self-defeat

II: Complication

- Disequilibrium: lack
 - State of insufficiency
 - Excess
 - Misfortune
 - Task
 - Test
- Disequilibrium: villainy
 - Prepare for (physical) attack
 - (Physical) attack
 - Prepare for (nonphysical) attack
 - (Nonphysical) attack
 - Chase
 - Stalk

III: Development

- Counteraction
 - Prepare for (physical) counterattack
 - (Physical) counterattack
 - Chase
 - Stalk
 - Struggle

Translocation

- Departure
- Natural translocation
- Magical translocation
- Return

Transformation

- Natural transformation
- Magical transformation

Chance

- Fortuitous discovery
- Fortuitous circumstance
- Unfortunate circumstance
- Receipt of unexpected gift

Reward and punishment

- Reward
- Punishment

Reconnaissance

- Observation
- Interrogation
- Acquisition of information
- Failure to acquire information
- Search
- Find object of search
- Failure to find object of search

Notification

- State of insufficiency made known
- Excess made known
- Misfortune made known
- Attack made known
- Counterattack made known
- Escape made known
- Rescue made known
- Villainy made known
- Notification of intended departure
- Notification of intended escape

Alliance

- Offer of assistance
- Refusal to provide assistance
- Refusal to accept assistance
- Breaking of an alliance

Defense

- Prepare to defend
- Defend

Escape

- Escape from a threatening situation
- Escape from attack
- Attempted escape
- Escape from counterattack
- Escape from captivity
- Prepare to escape

IV: Resolution

Rescue and release

- Rescue from threatening situation
- Rescue from attack
- Rescue from captivity
- Release from captivity
- Threat withdrawn
- Attack withdrawn
- Counterattack withdrawn
- Rescue from misfortune
- Rescue from state of insufficiency

Lack liquidated
State of insufficiency liquidated
Excess liquidated
Misfortune liquidated
Task accomplished
Test passed

Lack not liquidated
State of insufficiency not liquidated
Excess not liquidated
Misfortune not liquidated
Task not accomplished
Test not passed

Villainy overcome
Victory
Capture
Threat nullified

Villainy not overcome
Defeat
Attempted capture
Threat not nullified

V: Non-Action Elements

Elaborations
Delineation of character
Background information
Terminal information
Terminal explanation
Statement of moral

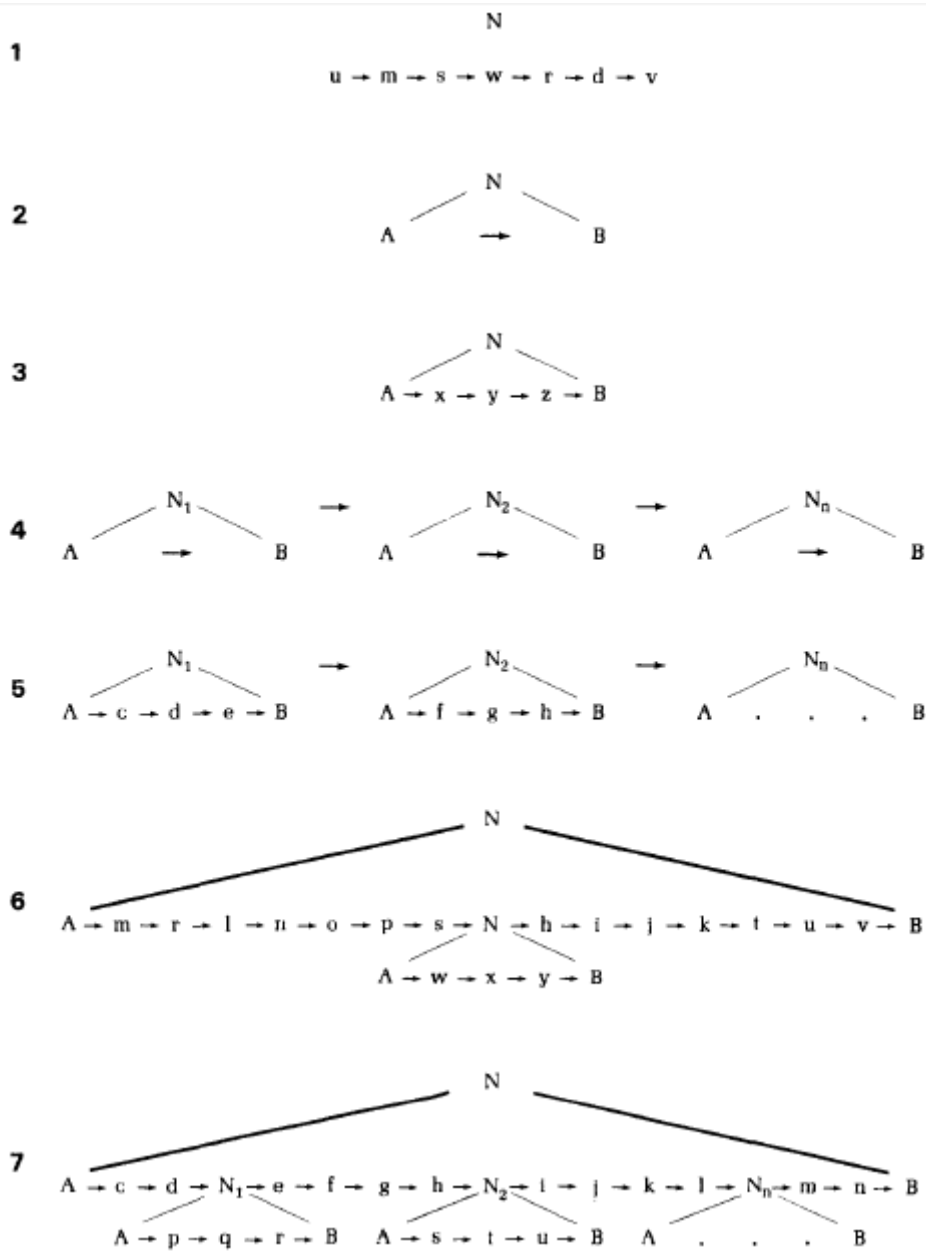
Markers

Introductory marker
Terminal marker
Parallel action marker
Flashback marker
Convergence marker
Character shift marker
Perspective shift marker

Príloha č. 2 – Veršovaný príbeh

The monkeys
they went up sky
they fall down
choo choo train in the sky
the train fall down in the sky
I fell down in the sky in the water
I got on my boat and my legs hurt
daddy fall down in the sky

Príloha č. 3 – Botvinova technika

Príloha č. 4 – Vymyslené príbehy detí z 5. a 9. triedy

5. trieda

Ád'a, 11 let

Pohádka o kráľovství

Bylo, nebylo jedno malé kráľovství jménem Sýrov. V malém kráľovství byla 2 letá princezna Adélka a její tatínek Pavlík a také maminka Lucinka. Všichni byli šťastní jen v jeden den to tak nebylo, protože tam přišel nezvaný host, který bydlel pod kráľovství v bažinách. Princezna Adélka slavila v ten den 2 narozeniny a ani strážé neuhlídají malé miminka. A hele Adélka je pryč, všichni hned začali podezírat nezvaného hosta a všichni Adélku hledali, až na maminku Adélky. Maminka byla moc nešťastná a tak jen ležela a přemýšlela kde asi Adélka je. Uběhlo 10 let a Adélka stále není nikde. Jako kdyby se vypařila. V den jejich 12 se opět ukázal nezvaný host všichni co ho viděli tak volali strážé. Měl na sobě hnědo-zelený svetr až přes hlavu, takže mu nebylo vidět do tváře, ale Adélku sebou neměl. Konečně ho zavřeli do vězení sundali mu kapuci maminka i tatíne se radovali, byla to Adélka a ta jim vysvětlila, že našla Lucinku. Kdo je Lucinka se zeptali moje sestra. Maminka omdlela a řekla, že to je pravda. Lucinka přišla do pokoje až přijdou její sestra a rodiče všichni byli šťastý. Od toho dne maminka nevysvětlila kde se tam vzala Lucinka. Konec.

Anastázie, 11 let

O jedné služce

Byla jednou jedna holka která se jmenovala Jitka. Vlastně to byla princezna. V sousedství žil zas princ Jiří. Oba byli veselí a hodní. Když jednou se spolu měli vdát, princezna Jitka utekla a přestrojila se za vesničanku a normálně pracovala v zámku. Pak se vrátila zpátky a tam ve svém rodném zámku dál vypomáhala jako kuchtička. Jedna paní která zadávala úkoly byla moc zlá a záviděla že je Jitka tak krásná. Nikdo jí jinak neřekl než Milost paní. Milost paní Jitku nenáviděla a dělala jí naschváli. Dávala jí hodně práce, zavírala do komory... Jitka ale byla statečná a nedala si to líbit. Věděla, že má zastání u dvou kuchařek Anežky a July. Možná, že tě zajímá co teď dělá Jirka. U Jirky...Jirka se do ženění zrovna nehonil. Pořád odmlouval schovával se az jednou, když už jeli dostal hlad a šel do kuchyně. Tam viděl jednu krásnou dívku...byla to Jitka. Chvíli se na sebe jenom dívali, pak se sobě představili a Jirka jí dal pus. Jitka jemu taky. A tak dále. Prožili tam spolu v kuchyni krásnou romantickou noc. Moc se jim to líbilo. Najednou se milovali. Chtěli být spolu. Okamžitě byla svatba. Večer se zas potkali v kuchyni... za devět měsíců se jim narodila holka jménem Julia a za rok Anežka. Jména vybrala Jitka kvůli svým věrným kuchařkám.

Eliška, 11 let

Pohádka o žízale Lence

Byla jedna žízala Lenka a ta byla hrozně moc zvědavá. Jednoho slunečného dne se šla plazit do na louku kde potkala lišku a ta liška jí povídá „kam pak jdeš Lenko“. A Lenka jí povídá

„Na procházku na louku“. „A co tam budeš dělat“ ptá se liška. „Jen tak se procházet“. A plazila se dál. A potom potkala medvěda který se s ní kamarádil. A medvěd se jí zeptal „Kam jdeš Lenko“. A Lenka mu řekla : „Na procházku na louku“. „A můžu jít s tebou“. „Ano, můžeš“ řekla žízala. A šli spolu, šli, šli, šli, až najednou došli. Došli na kopec z kterého tekla vodopád. A najednou to medvědovi uklouzlo a padal a padal a Lenka za ním skočila a také padala a padala a padala. A najednou dopadlo do měkkého mechu a vedla tam tajná chodba, tmavá. Čím dál šla tím tmavější byla. Tak šla dál a dál, a najednou uviděla světlo tak se za ním rozplazila. A najednou tam seděl medvěd. Sedel v koute a jedl si tam svůj med. Tak žízala i s medvědem nesli a šli zpátky domů. Ještě potkali lišku a která v lese našla spoustu hub. A když přišli domů i s liškou tak si ty houby udělali. A pak si dali med.

Erika, 11 let

Paní zima

Kdysi dávno žila paní zima Elsa. Měla chladné srdce, takže byla přísná a měla ošklivé nálady, ale také měla sestru a ta jí slíbila, že jí s tím nevhodným chováním pomůže. Trvalo to sice dlouho, ale i ona se začala měnit. A jak se měnila, tak se svět začal postuně rozmrzávat a ona byla hodnější a hodnější, chodila ráda do lesa za zvířátka a povídala si s nimi. A jak za nimi chodila častěji a častěji, tak si řekla, že si mezi nimi postaví chaloupku a zvířátka souhlasila. Její sestře, která se mimochodem jmenuje Anna se to také líbilo, ale postupně tam také začala chodit častěji a častěji a tak se té Elsy zeptala jestli by tam mohla bydlet také a všichni souhlasili. A jestli nezemřeli, tak tam žijí do dnes. Konec.

Kačka, 11 let

Pohádka o žirafě

Jednoho krásného dne se v džungli narodila krásná, hodná a roztomilá žirafka Žofka. Narodila se rodičům, což byli král a královna. Všichni v džungli to oslavovali. Hned po týdnu po narození byla velká oslava. Žofinka dostávala různá přáníčka a dárečky. Maminka jí dala krásnej náhrdelník, který je kouzelný mohla si přát jedno přání. Žofka rostla a rostla. Když jí bylo 5 let, tak se zeptala maminky, jestli může si přát to jedno přání. Maminka řekla, že ano může. Žofinka přemýšlela a přemýšlela. Napadlo jí, že bude chtít běhat závody. Šla si to skusit, ale moc jí to nebavilo. Pak jí napadl cirkus. Šla se podívat na nejbližší cirkus. Tam se seznámila s tygrem Tondou. Byl strašně milej a hodnej. V cirkuse jí to šlo i bavilo, tak si přála přání a to bylo....., že bude dělat v cirkusu. Přání se jí splnilo a Žofka to šla říct mamince a ta jí řekla, že je to super nápad. Každý den tam chodila a hrála si s Tondou. Asi po měsíci v cirkuse měli velké vystoupení. Byli tam Žofčiny rodiče a ostatní. První vystupovali pejsci a tak dále. Když měla vystoupení Žofinka, tak šla po laně. Začala tam tancovat a skákat a prostě jí to uklouzlo. Zachytila se krkem a točila se furt a furt dokola. Pak spadla a všimla si, že se jí natáhl krk. (Ona ho totiž měla menší než ostatní). Byla šťastná i, když jí boleli nohy. Takhle pohádka byla o tom jak se jí natáhl krk.

Markéta, 11 let

O holčičce Izabele

Byla jednou jedna holčička která se jmenovala Izabela. Měla rodiče kteří si řekli, že Izabelu pošlou k babičce a tam že bude chodit do školy. Když přijela za babičkou, tak jí všechno vyprávěla o její staré škole, o jejích kamarádech, o prázdninách a také se jí svěřila že se bojí že mezi děti nezapadne. Babička ji uklidňovala že rychle zapadne. Po nějaké době měla jít poprvé do školy. Ráno si udělala všechny věci co potřebovala a šla. Při první hodině přišla učitelka i s Izabelou do třídy a učitelka řekla: „tohle je vaše nová spolužačka, jmenuje se Izabela a je jí 12 let.“ A hned se s ní všichni chtěli kamarádit, ale Izabela se stále bála že stejně nezapadne, protože v té předchozí škole také moc dobře nezapadla. Všichni se jí na něco ptali, ale Izabela mlčela, ale najednou uviděla holčičku, která seděla sama v první lavici u okna. Tak se k ní Izabela vypravila a řekla: „Ahoj, já jsem Izabela.“ Holčička jí odpověděla: „Ahoj, já jsem Anička.“ A od té doby spolu všude chodily a seděly spolu v lavici a nakonec z toho vzniklo dobré kamarádství.

Purmenda, 10 let

Skok do neznáma 1. kapitola

Běžím, jak mi síly stačí. A skok, propadám se hustou tmou dolů, chladný vzduch mě bičuje do obličej, dopadla jsem, rázem mnou projela ukrutná bolest a najednou nic, naprosté nic. Otevírám oči, vidím jen šmouhy a slyším vzdálené hlasy, někdo ke mně jde. „Jane, probud se, Jane.“ Otevřu pusku a chci říct, že mě všechno bolí, ale nic se nestalo. Na nos mi někdo nasadil brýle a rázem jsem poznala tátu a nějakého doktora. Co tady dělá ten doktor, zamyslela jsem se, ale na nic jsem si nevzpomněla. „Máš štěstí, že jsi ten skok přežila, ale proč jsi z té skály skočila?“ Skála? Já jsem skákala ze skály? Na nic si nepamatuju. Chtěla jsem říct, ale zas jsem jen otevírala pusku, jako kapr. Chtěla jsem se zvednout z té postele a jít do školy, nic se nestalo. „Budeš muset ležet ještě tak týden v nemocnici, až potom se můžeš léčit doma. Utrpěla jsi velký úraz, to chce čas, ani se nepokoušej mluvit, jsi moc unavená, jdi spát.“ řekl doktor. Když jsem usla, nic se mi nezdálo, ale cítila jsem velmi divný pocit v paži, jako když do ní něco pulzuje.

Valerie, 11 let

Na Vlášku

Ve velké věži žila od jakživa holčička Locika. Na první pohled byla normální, ale nikdo neměl tak dlouhé vlasy jako ona. Měla je skoro 20m dlouhé a byly blondáté. Matka jí zakazovala chodit ven. Nikdy se nedotkla nohou trávy. K jídlu měla nejradši ořechovou polévku, když neměla už nic dělat vymalovávala celý pokoj. Po čase prosila matku, aby ji pustila ven. Matka, ale stále odmítala. Jednoho dne se, ale pohádali tak, že když matka nebyla doma Locika se rozhodla, že uteče z věže ven. Zaplétla si vlasy a pomalu se spouštěla na zem, když dopadla bylo to úžasné. Locika běžela a běžela kam jí nohy nesly, když se matka vrátila Locika, už byla pryč. Konečně se dostala ven z věže.

Verča, 11 let

Pirátská pohádka

Byla jednou jedna pohádka o pirátech, kteří se plavili celá léta po moři. Byli to stateční piráti každou bitvu vyhráli. Byli jako nesmrtelní. Ale jednoho slunečného dne narazili s lodí do skály. Nevěděli co mají dělat, protože se jim loď strašně rychle potápěla tak museli rychle vymyslet nějaký plán. Jednoho z posádky napadlo aby vyhodili všechny děla. Byl to dobrý nápad, protože loď se jim tak rychle nepotápěla. Stačili dát loď dohromady za strašně krátkou chvíli a proto mohli pokračovat v jejich cestě po moři.

Veronika, 11 let

Sen který ji změnil život

Jedna dívka jménem Roxy byla večer sama doma. Neměla rodinu. Ale nebyla úplně sama její pes Rintintyn byl doma sní. Roxy byla z bohaté rodiny takže měla co chtěla, koně, psa, delfína, křečky. Roxy se bála, ale za chvíli usla. Zdálo se jí že jí navštívili 3 duchové. Ale něco jsem přeskočila Roxy nesnášela něco dělat asi jako každý, prát, vařit, uklízení. Ti tři duchové byli minulost, přítomnost, budoucnost. První ji navštívil duch minulosti. Duch minulosti se jmenoval Mik. Mika se Roxy lekla. Mik ji vzal do minulosti kde se dověděli proč se Roxy tak zahořklá. Dozvěděli se něco hrozného při uklízení Roxy rodiče umřeli. Mik se s Roxy vrátili. Mik zmizel. Pak přišel duch přítomnosti který Roxy vysvětlil že je potřeba dělat ty všechny otravné věci prát, vařit a tak dále. Pak přišel duch budoucnosti Roxy toho měla dost tak se rozčílila. Duch budoucnosti ji řekl: „Roxy já ti nic neukážu protože svět zahyne, protože ty zakážeš uklízet.“ A Roxy pochopila že je to potřeba.

Zuzana, 11 let

Byl jeden kluk Pepík a pokaždé před spaním si četl knížky. Zrovna dnes si četl o věcech, a protože měl jet za týden na ŠvP měl takový sen. Všechny tvary se sešli u autobusu a nastoupily. V jedné zatáčce musel pan řidič džus zastavit a paní učitelka polévka se vylila, žák pistole se ze strachu vystřelil a rozbil okno autobusu. A o noži s jablkem vůbec nemluví. Nůž uřízl kousek jablka, ale hned se zase dalo dohromady. Po dlouhé cestě přijeli do hotelu. Pokoje byly tak zvláště namíchané. Třeba jablko bylo na pokoji s odšťavňovačem a lopatka s papírkem od bonbónu. Ráno měli rozcvičku a místo desetiminutové se celé dopoledne rozcvičoval. Pak po obědě měli běžet po fáborkách v lese jenomže foukal vítr, tak radši zůstali uvnitř. A hráli na schovávanou. Druhý den se nasnídali a šli na celodenní výlet k rybníku. Když se začínalo stmívat baterka se zeptala kdy se už vrátí, ale dozvěděla se, že budou spát ve stanu. V noci je probudil křik a vyběhli ze stanu, ale nebyli to vlci nebo něco jiného. Byla to jiná ŠvP a tak tam zůstali i další den. Čtvrtý den se vrátily a paní učitelka řekla, protože byli tak hodní poletí domů tryskáčem. Všichni dobře dolétli a když se ráno Pepík vzbudil přál si, aby jeho ŠvP byla stejně dobrá jako ta tvarů. Splnilo se mu to? To nevím. Jen vím, že spali pod stany jako tvary.

Dušan, 11 let

O bojovníku Cyrilovi

Z jedné chudé rodiny která se jmenovala Janků žila tatínek, maminka, teta a nemocný dědeček a také čtyři děti a z toho byly tři holky. Poté se najednou narodil Cyril, který chtěl být král. Jednoho večera řekl svému otci: otče jdu do světa! A otec na to ne, když jsme teď tak na mizině všechno jaké peníze získáme dáváme na nemocného dědečka. Proto jdu. Tak odešel ani neřekl ahoj a už byl pryč. Když odcházel tak potkal posla z království, že princeznu Marijánku unes tříhlavý drak a že se hledá zachránce princezny a také kdo se stane zachránce bude králem a zasypou ho hodně penězi. Cyril řekl poslovi kudy se má vydat ten mu na to odpověděl. Musíš přes louku, kde jsou hadi poté přes les, kde jsou loupežníci a poté přes ducha. Cyril na to jdu do boje a tak se vypravil nejdřív šel přes louku a vrhli se na něj hadi zmije, kobra, krajsa a mamba. Cyril vytáhl meč a krájel hady a zuby a kobry se nechal jako první relikvii poté šel s mečem a prakem na loupežníky ten na něj střílel z bambitky. První výstřel byl vedle druhého trefil do boty, ale našťástí jeho boty byly tak velké po dědovi takže mu zůstali v botě a to byla jeho druhá relikvie a přes loupežníka přešel a teď ho čekal duch to mu vzal zub a to byla jeho poslední relikvie. Získal princeznu byl králem a získal hodně peněz a relikvie nechal dát do muzea. A uzdravil svého dědečka. Zazvonil zvonec a pohádky byl konec.

Filip, 11 let

Co si myslí letadlo

Jsem letadlo Lojda a jsem Boing 747. Většinou lítám do Amerik a zase naspátek. Můj pilot bývá většinou Američan, ale jednou byl dokonce Čech. Jednou jsem letělo do Anglie do Londýna. Už jsem začalo klesat a potom už jsem bylo těsně nad přistávací dráhou a pod náma byla dálnice, kde jezdily auta opravdu vlevo. Zdálo se mi to směšné. A jednou jsem dokonce přistávalo v Amsterdamu a proti nám začal vzlítat Airbus 380, a tak řidič (samozřejmě američan) strhl knipl doleva a nakonec jsme to přežili, asi měli ve věži kde to všechno organizují kdo má přistát, kdo vzlítnout, kdo čekat a kdo má půl hodiny obléhat letiště. Jednou jsem se dokonce hádalo s jedním soukromým tryskáčem o tom kdo má větší nádrž, a tak už se to nedalo vydržet, rozjelo jsem se a odřelo jsem mu křídlo. Tak bylo vymalováno. A tak uvidím kdy mě dají do starého železa. No uvidíme jak to dopadne.

František , 11 let

Cestování světem

Byl jednou jeden kluk jménem Tomáš a cestoval po světě začal v Česku, kde se byl podívat na pražský hrad a orloj. Tomáš pak letěl do Francie, kde se mu moc líbila Eiffelova věž tak v Paříži byl šet dní, potom zcestoval do Velké Británie kde jel velkým červeným autobusem a zatelefonoval si z červené telefonní budky a taky se šel podívat na BIG BEN. Z Londýna přeletěl na Island, kde mu byla trochu už zima, ale zase se mu líbili obří gejzíry nebo vodopády tady byl jen dva dny. Z Islandu ho čekala hodně dlouhá cesta do NEW YORKU když dorazil do NEW YORKU tak nevěřil svým očím uviděl obří mrakodrapy na jeden si vyjel výtahem, který měl 400 pater a vyhled z něj se mu moc líbil tady strávil 5 dní.

Potom ho zase čekal dlouhý let do Moskvi, kde se mu moc nelíbilo tak tu byl jen 2 dny. Potom chtěl zacestovat do Finska kde uviděl strašně moc jezer a to se mu moc libilo. Pak si řekl že chce vidět, jak se vyrábí jeho oblíbená stavebnice LEGO tak letěl do dánska, kde zašel do LEGOLENDU, kde se mu asi nejvíc líbilo a potom ho už čekala jen cesta do česka.

Honza, 11 let

Pohádka o drakovi

Byl jednou jeden drak, který žral lidi. Žil u jednoho království. Přesněji žil za lesem. Jeden den si drak vymyslel, že bude chtít v sobotu princeznu, ale král svojí dceru nechtěl dát, tak vyhlásil že kdo draka zabije dostane princeznu za ženu a pak království. Zkoušeli to rytíři, ale ani jeden neuzpěl. Zkusil to jeden chlapec, který se jmenuje Jakub a je z vesnice. S drakem bojoval dlouho a nakonec ho přemohl a dostal princeznu za ženu a půl království. Princezna s Jakubem žili šťastně až do konce života a zazvonil zvonec a byl konec.

Karel, 11 let

O červené karkulce

Byla jednou jedna červená karkulka a ta šla popřát babičce k svátku. Musela jít, ale přes les. Tak šla a šla až najednou potkala vlka. Vlk praví: „Kam jdeš?“ K babičce. Kde bydlíš? U velkého dubu na mýtině. Vlka tam už běží. Vpadne do chaloupky a spolkně babičku a rychle si lehne do postele. Za chvíli přijde karkulka a ptá se proč máš tak velké ušy baby. To mám karkulko proto, abych tě lépe slyšela. Vlk řekne: „už se na nic neptej a skočí po karkulce a spolkně jí. Za chvíli si jde odpočinout. Po pěti minutách vlk usnul a přišel myslivec a uslyší. Pomoooooc. Tak hledá dokud se to ozívá a uvidí vlka. Rosekne mu břicho a vyleze z něj karkulka s babičkou.

Lád'a, 11 let

Příběh o akrobatickém dvouplošníku

Byl jednou jeden akrobatický dvoj plošník který měl hangár v kanade kde také létalo. Ale jednou letělo do evropy a tam to neznalo. Potřebovalo letet do Kodaně na závody, ale nevedelo kudy. Letělo celý den i celou noc, ale Kodaň nikde. Až jednou narazilo na jeden airbus a ptalo se : „Nevíš kde je Kodaň“. „Zrovna tam letím“. „A můžu letet s tebou“. „Jasně že jo“ a letěli spolu do Kodaně na závody.

Luky, 11 let

Co si myslí autobus

Jsem autobu Tonda a mám číslo 255. Každé ráno ke mně můj řidič Petr a vždy řekne: „Tak Tondo jedeme na první zastávku“. Tam nabere cestující a jedeme dál. Nelíbí se mi, že se vždycky najde nějaký kluk, který má žvýkačku a přilepí jí na sedadlo. A taky mě vadí sprejeři. Takhle jsem jednou spal na konečné mé linky. Když jsem najednou zaslechl ránu. Ale spal jsem dál. V tu chvíli jsem si neuvědomil, že by to mohli být sprejeři. Ráno jsem se

probudil a zjistil jsem, že jsem posprejovaný. Pak tam přišel Petr a řekl: „Ježiši marja“. Já řekl: „Co se děje“. A Petr mi odpověděl: „Vždyť ty jsi posprejovaný“. A já se zděsil. Tak Petr oznámil, že dnes nevyjedu, protože mě musí umýt. Tak mně drhl a drhl až mě vydrhl. Pak jsem kousek popojel a tam ležel a spal ten sprejer. Petr ho vzbudil a vynadal mu. A tak jsem zase vyjel. To byl můj zážitek. O příštích vám můžu vyprávět příště.

Matěj F., 11 let

O princezně Žofii

Byl jednou jeden král a ten měl tři dcery. Jmenuovaly se Žofie, Klára a Bára. Všechny dcery byly krásné, ale jedna byla přece jen hezčí byla to Žofie. Klára a Bára ji neměli rádi, protože byla hezčí. Tak se jednou Klára a Bára domluvili, že Žofii zabijí. Už to zkoušeli několikrát, ale nikdy nenašli odvahu to udělat. Tak se rozhodli, že to neudělají. Ale jednou uspořádal král soutěž o nejkrásnější dívku v království. A vyhrála Žofie. Klára a Bára byly naštvané tak si řekli, že až Žofie půjde v poledne parkem, tak ji zabijí. Žofie šla parkem a na jednou ji přepadly Klára s Bárou a zabili jí. Pak šli domů. Král se ptal kde je Žofie a princezny, že nevědí. Tak král řekl ať jí jdou hledat a našli jí mrtvou. Král truchlil a princezny se radovaly. Ale až šli spát, tak se jim zjevila Žofie a říkala proč Jste to udělali. A za rok přišel princ se živou vodou a oživil Žofku a ta řekla, že jí zabili Klára s Bárou, tak dal král Kláru s Bárou zavřít a Žofie si vzala prince za muže.

Matěj M., 10 let

Pohádka o drakovi

Bylo nebylo v jednom království žil drak, který byl bohatý a měl zajatou princeznu ve velké věži, a když nějaký princ zabije draka a osvobodí princeznu tak se můžou vdát. A jednoho dne se pokoušel jeden princ, který se jmenoval princ Jakub. Princ Jakub zabil v dlouhém boji zlého draka, a osvobodil princeznu a žili šťastně až do smrti. Zazvonil zvonek a pohádky je konec.

Pepa, 11 let

Zlatá husa

Kdysi dávno žili v zemi daleké tři bratři. Jede byl silný další chytrý a poslední byl prostě Petr. Jednou matka poslala silného bratra do lesa na dřevo a k obědu mu dala tři velké chleby s salámem. V lese potkal mužíčka který ho poprosil aby mu dal najíst. A on řekl „nedám ti najíst, jídlo si obstaraj sám“. Šel a začal kácet velký strom ale ten ne a ne spadnout. Tak šel domů. Další den šel chytrý a taky potkal mužíčka a ten se ho zeptal „dáš mi najíst“. On měl svačinu jako silný ale ani on se nepoděil. A taky se snažil kácet ten strom ale nešlo mu to. Tak šel domu. Další den šel Petr a ten dostal sotva poloviční svačinu. Také potkal mužíčka a dal mu svojí svačinu a vtu chvíli se změnila na obrovskou hostinu. Najedli se a Petr začal

kácet strom a za chvíli spadl a v něm našel zlatou husu. A mužiček řekl že jí má protože, nebyl lakomý. A šel městem a stavil se v hostinci a dcery hostinského se chtěli utrhnout peříčko a přilepili se. A šel kolem paláce kde byla hodně smutná princezna a on ji rozesmál jak nes husu a byli na ni přelepené ti dívky. Protože jí rozesmál a měli svatbu a žili šťastně až do smrti.

Turpal, 11 let

Tři trolové a kiklok

Byli tři trolove který stavěli domy jeden ze klacku a jeden s listu a s cihlu. Přišel kiklok a rukou zničil dům s klacku pak se trol rychle odstěhoval do domu z listu ten taky zničil a oba se odstěhovali do domu z cihla kiklok sto krat mlatil ten dum ale nepodařilo semuto.

Valdemar, 11 let

Co si myslí

Já jsem mrkev a jmenuji se Tonda vyrostl jsem na poli mezi dalšíma dvěma mrkvemi kde mám spoustu kamarádů, jako je třeba malej Pepík, ale taky mám velké kamarády a ti sou: „Adam Šikulka, Matěj Silák, Honza Rozumbrada a Kuba kterej je strašně chytrej a zároveň je ještě silnější než Matěj.

9. trieda

Adéla N., 15 let

Byl podzimní tmavý večer. Šla jsem domů dlouho lesní cestou, která se mořila do tmy. Začal vát studený vítr. Vždy jsem si tyto cesty užívala. Šla jsem a prohlížela si stromy barvící se do různých barev. Najednou jsem začala mít divný pocit, jako když mě někdo pozoruje. Otočila jsem se. Asi padesát metrů za mnou jsem spatřila černě oblečenou postavu muže. Když viděl že jsem si ho všimla začal zrychlovat. Nijak mě to ale neznepokojilo a šla jsem dál. Po chvílce jsem se znovu otočila a muž byl ode mě jen kousek. Snažila jsem se mu pohlédnout do tváře, ale měl kapuci, takže mu tam nebylo vidět. Trochu jsem zrychlila, až jsem skoro běžela. Pak jsem si ale uvědomila absurditu svého chování, začala se smát a zase uvolnila. Otočila jsem se znovu a tam nikdo nebyl. V klidu jsem tedy přišla domů. Tam mě ale nevítal nikdo, ani moje matka. Hledala jsem ji po domě. Nakonec jsem ji našla v ložnici. Měla proříznutý krk a krev byla všude po pokoji. Klekla jsem si k ní a chtěla zavolat záchranku, ale nemohla jsem najít mobil. Poslední co si pamatuji je zrcadlo s odrazem muže bez tváře a ostrá bolest jak mi nůž projížděl krkem.

Adéla V., 15 let

Jednoho dne se Alena, dívka bez rodičů, nastěhovala do nového města. Ve městě, které nebylo nijak moc veliké, nikoho neznala. Nastěhovala se do malého domku, který byl obklopen z obou stran dalšími domky. Po nějaké době žití v novém domě a městě si Alena

začala všimnout různých věcí. Například, že každý den má jinou barvu, lidé na ulici chodí jako duchové a že se nikdo s nikým nebaví. Začínalo jí to připadat divné. Rozhodla se, že navštíví své sousedy. Když zazvoní na zvonek domovních dveří, nic se neděje. Za okamžik se dveře otevřeli a v nich stála stará žena tmavší pleti. Když Alenu uviděla okamžitě před ní zabouchla dveře. Alena tedy zkusila druhé sousedy, tentokrát otevřel muž s úplně zrzavými vlasy a vousy a plat se jí co chce. Alena mu vyličila, že je nová sousedka a že jí přišlo slušné, aby se mezi sebou poznali. Muž jí ale odpověděl, že tady se nikdo s nikým nebaví. Že každý vypadá jinak, mluví jinak, nebo se jinak chová. Jeden soused závidí druhému pozemek, druhý zase auto, třetí práci. Alena dost rychle pochopila, že v tomto městě neexistuje žádná společnost a komunita. Došlo jí, že v takovémto městě žít nemůže a že i kdyby chtěla, tak to nezvládne. Během dne si sbalila vše co měla a opustila město, kde si lidé závidí, odsuzují se, pomlouvají se a nenávidí se. Bála se však, že už lepší domov nebo město nenajde.

Agáta, 15 let

V roce 2938 nastal den, kterého jsme se všichni obávali, den kdy přestala fungovat veškerá elektřina a energie. Bohužel v této době už byly i někteří lidé napojeni na elektrickou energii a veškeré přístroje a věci fungovaly za pomoci elektřiny. Samozřejmě celosvětově vypadl internet i signál a ze země 30. století se stala planeta jako bývala někdy před 14. stoletím. Lidé začínali šilet a bát se, že prý je to konec světa a že už není pomoci. Jenže byla tu i skupina lidí, kde jsem byla mimo jiné i já, a to skupina nového začátku, vždyť tolik let ovládala Země elektřina a jiné energie, už si přeci potřebuje odpočinout, vydechnout a také lidstvo zaučít plnohodnotně žít. Někteří lidé nás měli za optimistické bláznů, protože když přestala fungovat elektřina, zachvilí může přestat fungovat i něco mnohem důležitějšího. Ano, tato možnost – situace mohla nastat, ale proč nevěřit v něco, co je zcela logické a pochopitelné?

Andrea, 15 let

Byla jedna dívka, která měla normální život. Až v jednom momentě se vše změnilo. Šla normálně do školy na Art Brooklyn, tedy studovala uměleckou školu. V ten den jí bylo sedmnáct let. Tak jí napadlo, že by mohla někam zajít s přáteli. Když přišla ze školy, její máma byla podivná ale nijak si toho nevšímala. Poté si ji máma zavolala a chtěla si s ní promluvit, ale ona měla něco domluveného se Simonem, že půjdou on a Clary (ta dívka) a ještě jejich společná kamarádka Sally. Tak mámě řekla „Ahoj“ a šla. Venku už čekal Simon se Sally. Oni dva spolu už dva měsíce chodily, a Clary jim to moc přála. Jeli teda autem do kavárny, ale kousek od kavárny byl klub, tak šli do klubu. Ale ten klub nebyl normální, byl něčím zvláštní, ale nevěděla čím. A najednou zahlédla vysokého blondáka. Hned se jí zalíbil. A chtěla s ním popovídat, ale najednou zašel za velkou záclonu. Tak šla za ním nevěděla proč, ale šla. A teď to uviděla ten kluk měl v ruce meč a před ním stálo něco velkého a odporného. Ale když Clary chtěla něco říct ten kluk tu nestvůru zabil. Když to viděla hned utekla z klubu a šla domů. Když tam viděla matku a vše jí řekla. Když jí to vše pověděla, ta se

zeptala, „blázním“ a matka na to, že, „ne“. A vše ji vysvětlila, že ta nestvůra byl démon a ten kluk byl lovec stínů neboli démonů. A hned na to, že tu není v bezpečí a zavolala Dot. Dot byla její kamarádka čarodějnice a Clary matka se přiznala, že je také lovec stínů. A řekla Dot ať vytvoří portál, který Clary přenese na policejní stanici k Lukovi. Luke to byl její matky přítel a dodala, že jí vše Luke vysvětlí. A Clary teda prošla portálem.

Aneta, 15 let

Byl jednou jeden muž jménem Kryštof. Bylo mu třicet let, měl krásnou ženu a dvě malé děti. Kryštof pracoval v knihkupectví. Tu práci miloval stejně tak, jako miloval čtení knížek. Rád četl knížky o válkách, vždy ho zajímalo jaké to musí být z pohledu vojáka. V mládí byl na vojně, takže tomu také rozuměl. Jednoho večera, když děti už spali, poslouchal Kryštof se svojí ženou Amálií rádio. Manželé večereli a u toho poslouchali poklidnou hudbu, která vycházela z rádia. Najednou písnička v půlce přestala hrát a místo poklidné písničky se ozval hrubý, silný hlas. Nějaký muž zval všechny muže, starší dvaceti let k mobilizaci. Kryštof se podíval na svojí vystrašenou ženu, která vyskočila od stolu tak rychle, že převrhla sklenici od vína. Kryštof si zabalil hlavně teplé oblečení a jídlo, dal pusu svým dětem, své žene a odešel. Když přišel na místo, všechny sešlé muže odvezli. Nikdo nevěděl kam se jede, ale každý věděl, že domů už se nevrátí. Taky to byla poslední večeře, kterou strávil se svojí ženou a poslední večer, kdy viděl své dvě děti spát. Kryštof se usmál, zavřel své oči a vzpomínal.

Bára, 14 let

Bylo nebylo, v jednom zámku žili král s královnou, ale nemohli mít dítě. Tak král zašel za ježibabou, aby mu pomohla. Ježibaba mu dala lektvar, který mají oba vypít. Chtěla za to jen, aby ji pozvali na křtiny. Král jí slíbil, že jí pozve. Po několika měsících se jim tedy narodila princezna. Na křtiny pozvali kdekoho, jen na ježibabu zapomněli. Ta to však moc dobře věděla co je to za den a vtrhla do zámku a malou princeznu zaklela. Řekla: „Až ti bude osmnáct let, píchneš se do prstu a usneš na věky.“ Ale však chyběla ještě jedna sudička, která jí aspoň trochu pomohla. Sudička řekla, že jí probudí polibek z pravé lásky. Jak roky plynuli tak král s královnou likvidovali všechny ostré věci, rostliny s trny a vše o co by se mohla píchnout. Když nastal den jejich osmnáctých narozenin tak viděla otevřené okno ve věži. Zvědavost jí tam hnedka zavedla. Ve věži stála na okně růže. Růženka si na ní šáhla a píchl se do prstu, ihned usnula a celé království s ní. Po pár letech se tuto věc dozvěděl mladík z vedlejšího království a rozhodl se Růženku osvobodit. Bylo to velice těžké se za ní dostat, celé království bylo zarostlé trním. Když se k ní však prosekával, uviděl jí a hnedka jí políbil. Princezna se probudila a s ní celé království. Do týdne byla velká svatba a všichni se radovali. Od té doby žijou v tomto království šťastně až do smrti.

Lucie A., 15 let

V nedalekém městu jménem Mrzálkov, bydlel pracovitý skřítek Roby. Jak už to u skřítků bývá, byl menší postavy, velké kulaté, zelené oči a velký špičatý nos. Měl vše co by si skřítek moh přát, ale jemu to nestačilo, chtěl víc a jelikož byl velmi sebevědomý, rozhodl se, že svůj

plán uskuteční. V den, kdy byl úplněk a skřítkové slavili slavnost „Hula-hula“, vydal se na cestu pryč nespozorován. Šel několik dní i nocí až nakonec došel na místo dosud neprozkoumané a člověkem neobjevené. Byla tma a tak se usadil pod velký javor a zdříml si. Z rána ho probudila obrovská rána, Roby se lekl a ihned vyskočil na hlavu. Totiž to místo, které objevil nebylo obyčejné, ba naopak. Byla to začarovaná farma, kde lidé byli proměněni v hospodářská zvířata. Rána kterou slyšel byla vyvolána kravským znepokojením, co tu Roby dělá. Začarovaná zvířata uměla mluvit, a tak se ho kráva optala : „Co tu pohledáváš?“ „Ale, jen jsem o tomto místě četl v knize a chtěl jsem to vidět na vlastní oči.“ Kráva se otočila a odešla. Po pár minutách přišel býk, nejspíš „alfa samec“ skupiny. „Proč jsi sem přišel?“ „Chci vám pomoci.“ „Myslíš, že jsi toho hoden?“ „Ano!“ býk ho odvedl k velikému stromu, uvnitř byla díra, spadli do ní a octli se na místě, kde byli lektvarné pomůcky. Roby nic nechápal, přišel k němu šaman a dal mu vypít nápoj. Měl si vybrat ze tří sklenek, jedna byla zlatá, další stříbrná a poslední dřevěná. Roby si vybral tu stříbrnou a udělal dobře, jelikož zlatá by ho otrávil a dřevěná by ho proměnila ve zvíře, jediná stříbrná vám splnila nejtajnější přání. Před Robym se objevila vrata a když do nich vstoupil, objevil velkou knihovnu. Konec zvonec Roby má knížek plný ranec.

Lucie B., 15 let

Byla jednou jedna země, ve které žili různí tvorové. Také nejací z nich byly podobní lidem. Vlastně vypadaly úplně jako lidi. Nešlo je od sebe rozeznat, protože rozdíl nebyl vidět. Byly to rození bojovníci. Jejich krev byla napůl lidská a napůl andělská. Žilo tady spousta takových lidí. Každé dítě se už od malého učilo bojovat. Když pak dospěli, tak je poslali po celém světě, kde byly potřeba. Nebojovali proti výtržníkům jako policie, ale proti větší hrozbě. Proti démonům. Po celém světě měli takzvané instituty, ve kterých pak žily obvykle zbytek života zabíjením démonů. V této zemi se rodičům narodila holčička. Jmenovala se Sofije. Její rodiče byly také bojovníci s démony. Její matka se však bála, že o ní přijde. Zuřila totiž válka. Pár z těchto bojovníků se spojilo a začali tvořit nebezpečnou organizaci. Důsledkem toho vznikly dvě strany co proti sobě bojovaly. Tato rodina se rozhodla odejít do světa lidí, aby ochránili jejich dceru. Našli čaroděje, aby Sofiji vymazal paměť. Vše z tohoto světa zapomněla. Když jí bylo už skoro osmnáct se její matka rozhodla, že jí řekne pravdu. Časem se Sofije stala také bojovnicí. Měla to v krvi. Samozřejmě takový život byl těžký, bez pořádného nácviku. Našli je. Zabili jí otce a unesli matku. Sofije musela zjistit proč, a matku zachránit. Pomohli jí bojovníci z nejbližšího institutu a z jejich pomocí našli její matku.

Natálie, 14 let

Greta chodila každý den ze školy se svou spolužačkou Isou. Jeden den, v pátek, šla však úplně sama. Rozhodla se, že nepůjde její obvyklou cestou, ale zkrátí si to přes les. „Co to bylo?“ okřikne Greta. „Asi jen šumí stromy.“ , oddychla si. V tu znova uslyšela kroky za sebou, ale když se otočila, nikde nikdo. „Kdo to je?“, ptá se vyplašeně. Odpověď stále nepřichází. Když slyší Greta kroky zase, rozběhne se, aby se co nejdříve dostala z lesa. „Už tu nikdo není,“ pomyslí si, když se kroky neozývají. Už se začíná stmívat a Greta je jen kousek od domova. „Proč jsem šla tím lesem?“, pomyslí si. „Měla jsem jít radši s Isou.“ „Zas ty

kroky!“, začíná se Greta strachovat. Najednou na ní zezadu někdo skočí. „AAAAAAAAA!“, vykřikne Greta a otočí se. „Iso, to jsi ty?“, oddychne si a společně jdou spolu domů. „Nikdy nechod' lesem sama, Greto!“, říká Isa.

Sára, 15 let

Jednoho dne se Olivie vydala do lesa na borůvky. Když došla už poměrně daleko od domečku jejích rodičů, sklonila se k zemi a začala sbírat krásné, velké borůvky, které měla v úmyslu odpoledne prodat na trhu a z části upéct i borůvkový koláč pro maminku a tatínka. Celou dobu si Olivie broukala písničku, kterou se včera učili ve škole a možná díky tomu ji zaslechl hoch, z vedlejší vesnice, jehož jméno Olivka neznala. Chlapec se k ní začal přibližovat a ona byla velmi vyděšená, ale i přesto neutekla a nechala chlapce, aby na ni promluvil. „Ahoj, jmenuji se Jan Novák.“ Olivku naplnil pocit klidu a povídá: „Ahoj, já jsem Olivie Nováková.“ Jan jí pomohl dosbírat borůvky a pak šel s ní i na trh. Přibližně dva měsíce se často vídali, a i přesto že jim nepřipadalo divné, že mají stejné příjmení, zjistili po přesně 48 dnech, že jsou sourozenci, dokonce dvojčata. Bylo to úžasné zjištění, protože oba si vždycky přáli mít sourozence. Sice jejich rodiče nežili pohromadě, ale i tak se často vídali a moc si rozuměli.

Terezie, 15 let

Jednoho dne se královně a královi narodila dcerka. Měla vlasy černé jako ebenové dřevo, rty rudé jako krev a pleť bílou jako čerstvě napadaný sníh. Jmenovala se Sněhurka. Až do svých deseti let měla Sněhurka krásné a radostné dětství, ale jednoho dne její maminka onemocněla a po roce zemřela. Král si našel zanedlouho ženu z nedalekého okolí a rozhodl se, že si ji vezme za ženu. Nová macecha Sněhurku bytostně nenáviděla a dávala jí to také najevo. S sebou do zámku si vzala macecha své zrcadlo. Každý den se ho ptala, kdo je na světě nejkrásnější. Zrcadlo vždy odpovédělo, že jen a jen ona. Ale Sněhurka rychle dospívala a jednoho dne zrcadlo řeklo, že je nejkrásnější právě Sněhurka. Zlá královna se velmi rozčílila a řekla myslivci, aby Sněhurku zavedl do lesa a poté ji přinesl Sněhurčino srdce. Myslivec odvedl Sněhurku, ale zabít jí nedokázal, a tak královně přinesl srdce jelena. Sněhurka samotinká v lese hledala, kde by se mohla uložit ke spánku, když v tom najednou uviděla malinkou chaloupku a zajásala. Vešla do chaloupky a uviděla malý stůl se sedmi talířky s kaší, sedm židliček a sedm malých postýlek. Do jedné se uložila a okamžitě usnula. Když se domku vrátili trpaslíci, uviděli krásnou spící Sněhurku. Okamžitě si ji oblíbili. Sněhurka trpaslíkům vařila, prala, uklízela. Jednoho dne se zlá královna dozvěděla, že Sněhurka žije. Vydala se za ní a nabídlá jí v přestrojení jablko. Sněhurka si kousla a upadla do hlubokého spánku. Trpaslíci truchlili a uložili jí do skleněné rakve. Jednou lesem projížděl princ, uviděl Sněhurku a okamžitě se zamiloval. Vysvobodil ji ze spánku polibkem. Odstěhovali se do zámku a žili šťastně až do smrti.

David, 15 let

Byla jednou jedna žena. Tato žena se jmenovala Martina a byla velice chudá. Tak chudá, že každý den měla jen pár rohlíků s pomazánkou nebo se šunkou. Pracovala jako uklízečka v jednom baru na kraji města. Neměla děti. Žila v dvoupokojovém panelovém domě, kde teplá voda tekla jen deset minut denně. Jednoho dne do baru ve kterém Martina pracovala přišel neznámí, ale sympatický muž středního věku. Jmenoval se Petr. Oslovil Martinu a pozval ji na drink. Postupem času se tito na začátku úplně cizí lidé začali více seznamovat a sbližovat až se z nich stal pár. Přibližně po půl roce se Petr rozhodl, že Martině ukáže něco, co celý život marně hledala. Ukázalo se, že Petr je velmi bohatý. Po pár letech se vzali a Martina mohla konečně okusit pocit, kdy si bude moct koupit to, co se jí líbí a ne to, co je nejlevnější. Byla šťastná. Tento muž byl ale postupem času horší a horší, byl na Martinu zlý a nepříjemný. Martina už dál nemohla. Musela odejít. Radši se vrátila zpět k chlebu se šunkou a do paneláku, než aby žila s mužem který jí nemá rád. Peníze nejsou všechno.

Filip, 15 let

Díky Avengerům a X-menům, kteří chránili svět, bylo všude bezpečno. Zavládl mír, klid a prosperita. Všichni tyto hrdiny obdivovali, teda skoro. Kvůli novým filmům o Avengrech a X-menech tu již nebylo místo pro staré dobré pohádky, jako třeba o méďovi Poo, Mašince Tomáš, Červené Karkúlce či Myšáku Mickeym. A proto se tito, již zapomenutí hrdinové rozhodli vydat na dráhu zla. Získali neuvěřitelné schopnosti od Lich Kinga, byli speciálně vycvičení légií Dartha Vadera, které se říkalo „Vaderova pěst“, nakonec získali i nesmrtelnost od Anubis, egyptského boha podsvětí. Nově vyzbrojení a vycvičení, se naši antihrdinové rozhodli střetnout s těmi autokraty. Boj to byl krvavý a velmi těžký, hrdinů bylo mnoho, a našich antihrdinů málo, někdy se stávalo, že padli, avšak Valkýry je na Odinův příkaz oživyly, aby naši antihrdinové mohli pokračovat v jejich poslání. Antihrdinové postupovali pomalu, ale jistě, bez nadpozemské pomoci, hrdinové padli, do jednoho. A tak se naši antihrdinové rozhodli, na troskách kdysi autokratického impéria vybudovat socialistickou vlast.

Jan, 15 let

Kdysi dávno žil v jednom městě povrchních lidí jeden chlapec který se lišil od ostatních jak fyzicky, tak i povahově. Každý pracovní den, co chodil do školy, ho neuvěřitelně štval. Nerozuměl si se spolužáky. A ani se nemohl začlenit do jejich společnosti, vzhledem k tomu, že na rozdíl od něho jsou všichni bohatí, mají jiný humor, kterému absolutně nerozumí a nepřijde mu vtipný.

Lukáš B., 14 let

Rodina Omáčkových se v květnu domlouvala, že by v létě jeli někam na dovolenou. Anička jako starší ze dvou sourozenců navrhla, že by mohli jet do Španělska. Tatínek Josef souhlasil a maminka Markéta též. Dokonce i malý Petr říkal, že to bude super. Na začátku července tedy odjeli autem do Španělska. Hned co přijeli, tak uviděli, že ten samý nápad měli i Hříbkovi, což byli jejich sousedi. A dokonce bydleli ve stejném hotelu. Když se sešli na krásné a rozpálené pláži, lehli si na lehátka a malý Petr hned utíkal do moře. Skotačil, hrál si, ale když vylejzal tak mu na noze zůstala meduza a brečel bolestí. Všichni z kamarádů se

k němu seběhli a pomalu mu to začali sundávat, ale vůbec to nešlo. Tak tatínek ho vzal do náručí a běžel s ním do auta a rychle na pohotovost. Když přijeli na pohotovost tak mu to ošetřili, ale nechali si ho tam na pár dní na pozorování. Když se konečně vrátil na hotel, tak nemohl kvůli tomu na sluníčko. Tak si jen řekl : „Ach, jo, to je teda nádherná dovolená.“ Během toho co byl Petr na hotelu všichni si to parádně užili i bez něj. Za tři dny jeli zpět do ČR, protože by mamince nedali v práci více volna.

Lukáš F., 14 let

Po smrti krále říše upadla do chaosu a dříve prosperující města a hospodářské vesnice byly zničeny občanskou válkou. Jedny z mála stále stabilních provincií se snažily ovládnout hlavní město a získat moc nad celou říší, zatímco ostatní země zničeny válkou bojovaly jen o své přežití. Když to vypadalo, že z mocné říše za pár dní nezbyde nic jiného než prach a ruiny tak se ovšem objevil on, král Therodnik. Valijský císař, který přišel ze severu nastolit pořádek u svého souseda. V hlavním městě začaly stabilní provincie ovládat téměř každou budovu a vypadalo to, že zbytek svobodného lidu říše Rohron budou navždy vymazány z tohoto světa. Ale v tu chvíli přišel na pomoc král Therodnik, a když už stála jen poslední brána města, vyrazil na své nepřátele, aby zachránil Rohron. Dvacettisíc jezdců s sebou Therodnik přivezl a již, když společenstvo stabilních provincií pohlédlo na masivní armádu Therodnika třáslí se hrůzou. Na pomoc taky přišli námořníci královské flotily, které shromáždil Argaron a vytáhl s nimi osvobodit Minithorit. Po této masivní porážce stabilních provincií vytáhli zbytek Therodnikovy a Argaronovy armády do centra a hlavní provincie stabilních provincií. Před branami posledního města hlavní stabilní provincie se masivní armáda stabilních provincií vydala proti zbytkům Rohronu. Rohron měl ovšem skrytou zbraň a to malého syna farmáře, který na úpatí hory Modrava zničil náhrdelník, který patřil bývalému králi a byl poslední ceností, díky které mohli stabilní provincie bojovat. Po zničení náhrdelníku hora začala eruptovat a zničila hlavní síly stabilních provincií, čímž byly zbytky Rohronu zachráněny a Rohron měl nového krále Argarona. Therodnik se vrátil zpět do svých zemí a nyní znovu měl prosperující spojence. A mladý farmářův syn se vrátil domů jako záchrance celého Rohronu.

Martin, 15 let

Byl jednou jeden princ, který ještě nebyl ženatý. Jednou jel na výpravu, kde bojovali proti zlým kočovníkům. Vyhráli a na cestu zpět potkal farmářku do které se zamiloval, farmářka byla do něj zamilovaná taktéž. Oženili se, měli děti a žili šťastně až do smrti.

Matouš, 15 let

Roste strom

Na trávníku roste strom. Roste dlouho. Roste, roste až jednoho dne přijdou odněkud lidé a pokácejí ho. U své chaloupky lidé strom rozřežou a uloží dřevo, aby vyschlo. Následně celý strom postupně shoří v kamnech.

Petr, 15 let

Příběh je o chlapci, který do svých sedmnácti let žil v našem lidském světě. Po dlouhém ponocování si šel kolem páté ráno nakoupit do večerky. Z jeho únavy ve večerce upadl do kómatu a v kómě se mu zdálo, že je ve světě, ve kterém žijí démoni, lidé, elfové, ještěři a kočky s rozměry lidských těl. Když si začínal domýšlet co se mu stalo, například, že se z ničeho nic dostal do paralelního světa, tak se začal smiřovat s tím, že asi už svou rodinu ani přítelkyni neuvidí. Také ale neměl peníze domov, přátelé. Jediné co u sebe měl byl jeho nákup oblečení a telefon.

Richard, 15 let

Karel běžel po zeleném poli. Věděl, že do města to je jen pár kilometrů. Přesto si však říkal, že je to do města hrozně daleko. Do smrti jeho přítele, který již ve městě čekal na šibenici, zbývalo maximálně 15 minut. Jedině Karel měl u sebe důkaz, který by jeho přítele dokázal osvobodit. Malé naplňovací pero. To pero bylo něčím zvláštní. Nepsalo. Místo hrotu a případně náplně tam byl mechanismus. Mechanismus, který dokázal rozdávat smrt. Mezi tím už Karel dobíhal do města. Město bylo skoro vylidněné. Všichni byli na náměstí, kde se poprava konala. Karel byl vyčerpaný a nejradši by padl na zem. Věděl ale, že to dělá pro svého přítele. Mimo jiné byl vázán pomoci mu. Kdysi totiž zachránil život on jemu.

Vojtěch, 15 let

Jednoho dne poslala maminka svojí dceru Aničku k babičce. Babička bydlí daleko a cesta vede lesem, takže má maminka strach, aby se jí něco nestalo. Maminka dala dceruše košík s různými dobrotami a vínem pro babičku. Když dceruška odchází, říká jí maminka: „dávej na sebe pozor.“ V lese je totiž hodně vlků a medvědů. Dceruška se tedy vydala na cestu šla okolo potoka dál a dál až došla do hlubokého lesa, kde byla celkem velká tma. Anička měla strach, měla obavy, ale šla dál. Po chvílce Anička slyší z lesa jak se něco ozývá, jakoby nějaké vrčení. Anička měla strach, že by to mohl být vlk. Vrčení bylo slyšet čím dál tím víc, Anička měla velký strach. A měla pravdu, byl to vlk. Vlč se rozeběhl k Aničce a chramst. Vlč snědl Aničku i s košíkem plných dobrot. Babička měla strach, čekala Aničku už před 2 hodinami. Babička se rozhodla, že půjde hledat. Šla hlubokým lesem dál, a dál až potkala toho samého vlka jako Anička. A vlč stejně jako Aničku, babičku snědl. Vlč šel po cestě směrem k babiččinu domu. Po cestě potkal myslivce a slyší nějaké hlasy z vlčina břicha. „Pomóc!“ ozve se. Myslivce neváhá ani minutu a vlka prostřelí. Rospárá břicho a osvobodí babičku i s dceruškou. Babička a dceruška myslivcovi poděkují a jdou směrem k babičce.

Príloha č. 5 – Zážitky detí z 5. a 9. triedy

5. trieda

Ád'a, 11 let

Nejlepší můj zážitek je dovolená s rodinou v Chorvatsku. Bylo to super moc se mi tam líbilo. Hlavně den kdy v moři byly obrovské vlny. S mojí sestrou Lucinkou jsme se v nich převalcovali a pištěli, že to pálí hlavně v očích. Potom už byli horké zbylé dny moc jsem si užila jednu večeri, když jsme jedli malé rybičky (GRUNDLE- nevím jak se to píše) a moje sestra si s jednou povídala. A zrovna v ten moment se jeden číšník otočil a začal se Lucce strašně smát. Ještě teď se někdy tomu smějeme. Ona si s ní povídala a pak jí rychle dala do pusy byla to skvělá dovolená. Taky tam bylo dobrý když jsem se snažila vyslovit DOBRÝ DEN chorvatsky. Vůbec mi to nešlo. Nejlepší zmrzlinu jsem měla na kočičí pláži kde jí mají výbornou i kočičí hamburgery. Na pláži jsou moc hodní lidé. Jednou nám ulítl ručník a oni nám ho chytili a dali zpátky. V moři je hodně ryb, ale nikdy jsem ani jednu nechytla. Dokonce tam jezdí na lodi pán s ovocem, který je moc dobrý. Snad do Chorvatska pojedeme i letos. Když se mě někdo zeptá co je můj nejlepší zážitek tak řeknu Chorvatsko s rodinou. Bylo to tam fajn. I mamka s tatškou byli super, hlavně když vařili.

Anastázia, 11 let

Škola v přírode

Přijeli jsme do hotelu který byl ošklivý. Když jsem brala kufr do schodů utrhlo se mi poutko. Naproti pokoji byli záchody a to byli jediné záchody na hotelu. Potom jsme měli velký zákaz otevírat a chodit na balkon. Můj pokoj ho porušil a otevřely jsme dveře a ty vyletěly z pantů. Když jsme to tam nandaly nešly zavřít. Zatím co u kluků v pokoji vypadával šuplík. V pokoji byly palandy a z žebříku vyčnívali hřebíčky. Klukům z jiné třídy se propadla palanda. Naštěstí tam nikdo pod ní nespál. Strava byla špatná. Jednou všem bylo špatně a náš ošetřovatel byl tak špatný že mu nedošlo z čeho to je. Další věci radši nepopisuju ale byla to sranda. Taky nám pořád vraceli peníze. To bylo tak levný.

Eliška, 11 let

Byli jsme se ségrou sami doma tak jsme šli na Anděl. Že půjdeme do kina tak jsme tam chodili po obchodech. Pak na jídlo na zmrzlinu. A do kina na sirotčinec slečny Peregrinové. Film se mi moc líbil, ale ségra potom měla takový ty řeči o tom jakože nic moc. A pak jsme jeli ho Hamleys kde čekal její přítel Jakub. Tak jsme tam šli asi nejlepší byl ten tobogán a kolotoče ale taky se mi líbil ten vodní koutek (jsem takový vodní tvor). A pak jsme šli domů.

Erika, 11 let

Výlet na Malorku

Letěli jsme letadlem, ale bez táty, protože ještě pracoval. Byla jsem smutná. Byli jsme tam bez něho 3 dny a pak měl přijet tak jsme na něj čekali na pláži, kde bylo super moře a hodně palm. A jak pak přijel, tak jsme si dali zmrzlinu a jeli jsme si půjčit auto. Půjčili jsme si

černého peugeotu. A hned jsme ho vyzkoušeli tím, že jsme jeli tátovy ukázat hotel. Druhý den jsme jeli do nějakých skal a odpoledne zase k moři, ale tam se mi moc nelíbilo, protože tam byly hrozně velké vlny. No a tak to probíhalo každý den. A sem do česka jsme přiletěli letadlem.

Kačka, 11 let

V létě jsme jeli s mojí rodinou na dovolenou do Kalábrie. Já se docela bojím letadel, ale ten let co jsme letěli byl super. Když jsme přijeli na místo bylo to tam krásný až na to, že jsme se strašně dlouho ubytovali, protože my děti jsme měli svůj pokoj a rodiče taky svůj. A nás děti dali do nějakého autobusu a odvezli nás někam dolů, kde byl i bazén a moře. Bylo to tam krásný. Bydleli jsme v přízemí takže jsme mohli chodit k moři a bazénu balkónem. Ale vůbec jsme nevěděli, kde jsou rodiče. Teda mojí ségře bylo 18, takže to uměla zařídit a domluvit se s Italama. Najednou naši rodiče přišli a říkali nám, že je chtěli dát do úplně jiného pokoje. Pak to dopadlo, že byli naproti nám. My jsme měli hezčí pokoj, protože jsme měli krásný výhled a rodiče viděli jen na nějaký kaktusy a měli na balkóne ještěrky. Nejlepší bylo, že u nás v pokoji byla manželská postel a pak nějaká mála, vrzavá postýlka na, který spal můj brácha, který je o 3 roky starší než já, ale musela jsem ho za to drbat. Bylo to tam krásný a dovolenou jsem si užila a nejlepší bylo to jídlo a hlavně pizza!!!

Markéta, 11 let

Každý rok jezdíme na tábor, který je u Kouřimi, protože taťka ještě s kamarádama z práce koupili louku. Každý rok tam jezdíme a spíme tam v týpí. Hrajou se tam hry a tak. Teče tam řeka střela. Jednou jsme se všechny děti šli koupat a nakonec z toho vzniklo to že jsme po sobě házeli bláto skoro hodinu nebo jsme se s holkama šli brodit od brodu až k lávce. Šly jsme v oblečení a někde ta voda byla po pas a tak jsme tam všechny zapadaly. Hrajeme tam třeba také šiškovou válku holky proti klukům a je to super zážitek. Je to nej tábor na světě.

Purmenda, 10 let

„Zbývá jen 5 minut, ohlásila učitelka.“ Ještě vědět podstatné jméno rodu mužského vzor hrad, příbuzní ke slovu RYCHLE. Nic mě nenapadá. Otočím na 1.stranu a začnu si kontrolovat. „Položte pera!“ Zaccvaknu propisku začnu poklízet. „Rychlík!“ vykřikla jsem na celou třídu, že mě to nenapadlo dříve! Učitelka mi vzala test a já si už zapla tašku. „Můžete jít!“ popadla jsem bundu a vyšla ven ze třídy, cestou jsem si povídala s Kájou, jaký z toho má pocit. „Mě víc šla matika.“ „To mě zas nešla.“ Odpověděla Kája. Když jsem vyšly ven nadechla jsem se toho krásného vzduchu, trošku mě opustil stres, uviděla jsem uviděla jsem naše mámy jak si spolu povídají. „Jaký z toho máš pocit?“ zeptala se máma. „No nevím, takový zvláštní, ale nepokazila jsem to.“ Řekla jsem. Kája si povídala se svojí mámou o kus dál. „Hele, o nic nejde, když se nedostaneš z 9.třídy na prodavačku, tak to bude špatný, ale tohle je v pohodě.“ Šly jsme spolu do metra, cestou jsem jí říkala co tam třeba bylo za otázky. Na tabulce jsem uviděla že za 00:53 s přijde metro. (Nevím proč si to pamatuju.) sedly jsme si do metra bylo skoro prázdné.

Valerie, 11 let

Asi před rokem jsme byli u moře v Chorvatsku. Plavaly jsme s mámou v moři. Na moři mám nejraději potápění, když jdete vlevo jsou tam obří skály na kterých se dá šplhat. Ve štěrbinách byli kraby. Tu škvírky jsou dlouhé asi 50m. Jedna škvírka může měřit až 2 m, když se trochu protloukáte skalama můžete narazit na jezírko. S mámou jsme to zkoumali a narazili jsme na průzračnou vodu. Nikdo o ní nevěděl jenom já máma a táta, kterému jsme to řekly taky, ale věděli o tom ještě obří 1m ptáci, kteří plavali v průzračné vodě. S rodiči máme v Chorvatsku tajné místo.

Verča D., 11 let

Mojím nejlepším zážitkem byla cesta a pobyt na Hawaii. Bylo to tam super každý den jsme se koupali. Ale úplně úplně nejlepší ze všeho byla vyjížďka na koni po pláži. Na Hawaii jsme byli tři týdny každý zážitek byl dobrý protože, je to tam super. Každý den tam bylo krásné počasí. Krásné bylo protože když jsme odlítali s deštivého Settlu a přiletěli jsme do krásného počasí byl to krásný pocit. Taky jsem tam viděla svou první sopku. Bylo to úžasné, když jsme jeli autem po zbitcích lávy. Nejlepší na Hawaii je to že je tam teplé moře, furt svítí slunce a velké vlny. Moc doufám, že se na Hawaii budu moct ještě jednou podívat.

Veronika A., 11 let

Byli jsme v Itálii s nevlastní rodinou, kamarádama, bráchou a tátou. Byli jsme u jezera D'Legro, a jeli jsme kolem něj, v půli cesty byl obchod táta a kamarád šli něco nakoupit kamarád zůstal venku a hlídal kola. Já jsem čekala venku táta a kamarád si mě nevšimli zůstala jsem tam sama. Dojela jsem je skoro ale táta si mě nevšimnul ani když se ohlídnul. Okolo jezera to byla dlouhá cesta. Jela jsem za nimi. Nikdo mě neviděl jela jsem a brečela bylo to po silnici a v lese. Štěstí že v Itálii se chovají k cyklistům na silnici dobře. Nejdřív byla silnice pak lesopark. Když jsem byla skoro u kempu jel naproti náš kamarád. Našli mě. To byl ten nejhorší den v mém životě. Pak jsem nechtěla jet kolem jezera. Ten den mi změnil život. Nerada na to vzpomínám. Konec.

Zuzana, 11 let

Jeli jsme do Chorvatska . Cesta byla úplně super, protože jsem celou prospala, ale táta se netvářil tak vesele jako já. Pak jsme šli do moře. Byly docela velké vlny. Večer jsme se koukali na televizi, ale moc jsme tomu nerozuměli. Ráno jsem šla s bratrancem pro pečivo. Po snídani jsme šli do moře. Protože odpoledne je velké teplo, tak jsme zůstali doma a hráli si různé pohádky(bylo mi 5 let). Odpoledne jsme skákali do moře. Večer jsme udělali pro rodiče piknik. Další den jsme šli do města a svezli jsme se lodí. Večer nám rodiče udělali bojovku po kousku toho města a cíl byla restaurace. Tam byla večere. Další den byl celodenní výlet. Další den jsme byli na pláži a večer jsme se balili. Ráno jsme odjeli. Bylo to moc hezké.

Dušan, 11 let

4.místo na Mc'Donald's cupu

Ráno jsme se sešli v 6:40 na nádraží v Radotíně. Vlak nám jel 6:49. Jela tam s námi paní učitelka a můj trenér z fotbalu. Jeli jsme na strahov. Na začátku jsme šli na nástup šli jsme z hymnou Mc'Donald's cupu. 8 nejlepších škol. První zápas jsme hráli proti Strossmayerovu náměstí vyhráli jsme 2:1. Druhé utkání bylo mezi námi a ZŠ Glowackého vyhráli jsme 7:1. A pak nás čekal nejtěžší zápas proti ZŠ Eden. Za kterou hráli fotbalisti Slávie Praha. Praha 0:2(měli jsme na ně). Pak jsme postoupili ze skupiny z druhého místa a hráli jsme proti obhájci mistrů české republiky ZŠ. Marjance prohra 6:1 dokázali svoji kvalitu a to je zase škola Sparty. Hráli jsme o třetí proti ZŠ Houska, která prohrála 4:0 s Edenem. Prohra 0:1 po penaltách. Ve finále hrál Eden proti Marjance vyhrál Marjánka 3:0 a vyhráli. Takže 4.místo z celé Prahy je dobrý výsledek.

Filip, 11 let

Jednou jsme byli s rodinou v Anglii a tam jsme přejížděli na dálnici mezi Oxfordem a Londýnem a zastavili jsme na benzínový pumpě, natankovali jsme a šli jsme zaplatit. Když jsme se vraceli tak tam začalo něco smrdět kouřem a pak za pár vteřin na parkovišti vybuchlo auto. Chvilí tam hořelo a pak tam přiběhl chlápek z karavanu s asi s dvacetimetrovým hasičákem. Začal hasit, ale moc tomu nepomohl. A tak tam jeden chlap zavolal hasiče a my jsme radši nasedli do auta a jeli jsme dál, abychom se do toho nějak nezapletli.

František, 11 let

Jednou jsem jel jeden závod na kole hned od startu jsem vedl, ale v půlce závodu jsem ulomil páčku na řazení. A od této chvíle jsem jel celý závod na nejtěžší převod tak sem musel všechny kopce nahoru běhat a ještě se všemu se mi povolila brzda, takže sem jel z kopce a jeden závodník co byl třetí říká neblbni tady je to prudký sráz dolů a já říkám „Mně nejdou brzdy!!!“ našťstí byl dole protikopec a ten mě zastavil, ale měl jsem ztrach.

Honza, 11 let

Prázdniny u babičky

Jednou o prázdninách u babičky bylo hrozné vedro a babička šla do práce a řekla ať si děláme co chceme tak odešla a děda taky byl v práci. A já s bratrancem jsme si šli pro zmrzlinu. Snědli jsme jí a řekli jsme si že si dáme další tak jsme si dali a nakonec jsme jich snědli 12 ale každý 12. A koukali jsme na videa a byli jsme líný to uklidit a vedle mě byl peřák tak jsme tam házeli obaly a tyčky. Druhý den přišla babička a měli jsme průšvih. Ale bylo to dobrý.

Karel, 11 let

Jednou jsme jeli na prázdniny do Itálie k moři. 1.den jsme vběhli do moře s oblečením a bylo nám jedno že se namočíme. 1.noc byly velké vlny a přes noc se něco stalo, ale to zatím nemůžu prozradit. 2.den jsme šli v plavkách na pláž a po 2 hodinách někdo zaječel plavčik tam běžel a já za ním. V moři byla mrtvá medúza. Plavčik ji vzal, vynesl z moře položil vykopal jamu hodil do ní medúzu a zakopal ji. O půl hodiny později se mi něco otřelo o nohu

a já to vylovil a byla to další mrtvá medúza vzal jsem ji plavčík vykopal jámu a já ji pohřbil. Byla to zábava.

Lád'a, 11 let

Začalo to tak že jsme jeli s kamarádem Lukášem do Alp lyžovat tam jsme lyžovalo a lyžovali ale pátej den se to stalo. Rozhodl jsem se skákat na černých skocích a já jsem skočil strašně daleko a ustal jsem a kamoš to natáčel takže to byl můj první natočeněj, povedej a dlouhej skok.

Luky, 11 let

Každý rok jezdím s mojí mámou a mám kamarádem do Rakouska na Pitztal. Vždy tam přijedeme a druhý den si jenom vybalujeme a jsme na hotelu. Druhý den jsme šli na snídani. Když jsme se nasnídali, tak jsme se šli obléct a šli do lyžárny pro lyže, a hůlky a lyžáky. Pak jsme běželi na skibus, který nás odvezl k podzemní lanovce. Tam jsme si koupili permanentky a vyjeli podzemní lanovkou k lanovce. Tam jsme si nasadili lyže a sjeli k lanovce. Ta nás vyvezla na nejvyšší horu Pitztalu jménem Gletcher. A pak jsme po sjezdovce zase sjeli dolů a na lanovku. A takhle jsme jezdili až do oběda. Naobědvali jsme se na sjezdovce v restauraci a jeli na druhou lanovku. Tam jsou totiž dvě lanovky. A pak jsme tam lyžovali až do té doby než jsme jeli domů. Druhý den se stalo to samé. Ale třetí den když jsme lyžovali na té největší sjezdovce tak se tam něco stalo a přiletěli tam dva záchranné vrtulníky. Když jsme konečně jeli dál tak o kousek niž na sjezdovce přiletěl další vrtulník a tak jsme znova čekali až odletí. A pak další tři dny se dělo to samé co první a druhý den.

Matěj F., 11 let

Můj zážitek byl, když jsme jednou jeli na vodu. To jsme jednou vstali brzy ráno a jeli jsme na Berounku. Byli jsme tam s kamarádama. Jeli jsme s tátou a sestrou, s mámou ne, protože pro nás musela přijet až dojedeme. Tak jsme vyjeli. Já jsem mohl pádlovat to bylo to nejlepší. V půlce cesty jsme zastavili na oběd, pak jsme jeli dál, potom tam byl jez ten jsem si užil nejvíc. Nejhorší bylo když voda stála tak to pádlování šlo stuha, ale dokázali jsme to. Tak jsme se chtěl ještě vykoupat, ale máma mi to nedovolila.

Matěj M., 10 let

Prázdniny u dědy

Přijeli jsme k dědovi do takový vesničky u Jihlavi, která se jmenuje Pavlov. 1.den jsme si šli zakopat na malý hřiště. 2.den jsme přišli na malé hřiště a já jsem se netrefil do fotbalové brány a za tou bránou je dům který má hodně oken. A najednou jsem vykopl okno. 3.den na to přišli rodiče a měl jsem velký průser. A to je konec z prázdnin u mého dědy.

Pepa, 11 let

Výlet na Dursichtcarsee

O prázdninách jsme jeli do rakouska do města Schladming (jezdí se tam světový pohár v sjezdu na lyžích). Jednou jsme nasedli do autobusu jeli do Obentalu. Tam jsme vystoupili a šli jsme prudkou cestou do kopce. Tam jsme potkali jednu česku a zeptali jsme se jak je to daleko. A tak jsme šli a když jsme tam vyšli tak to bylo moc hezké. Obešli jsme ho a rostli tam nádherné muchomůrky červené. A šli jsme dolů a po čtyřech kilometrech mělo být Nickels muzeum o těžení železa a jiných nerostů a pak jsme šli. Brácha chtěl zastavit na autobusové zastávce ale nakonec jsme došli do baráku než tam ten autobus přijel. Ušli jsme 22 km. Další den jsme šli na Raicochsee kde jsme potkali dva kluky od nás ze školy. Bylo to moc hezké a celkem jsme za 5 dní ušli 85 km.

Turpal, 11 let –cudzinec

Mně vždycky utíkají kralici. My pak některé chytíme a nějaké stratíme a najdeme je vždycky. Třeba ještě kočky my máme 5 koček a jedna narodila 4 koťat a nevíme kdo je otec těch koťat ale možná je to náš Garfield. Bylo oranžové jedno koťe je jako maminka a tři jako Garfield. A naše kraliki mají také miminka o pět dnů dříve se narodili. Koťata jsou mladší než kraliki ale zas kraliki jsou 25 mladťat a dvě rodiče. Ale jeden kralik byl zraněnej nemohl chodit a neviděl přes jedno oko ale vyléčil se.

Valdemar, 11 let

Jednou když jsme jeli do Chorvatska do kempu kde se sice skoro nedalo usnout kvůli cvrkaní cikád(brouci velcí 3cm a jeden cvrká jako 5 cvrčků dohromady). Ale jinak to bylo super protože jsem viděl medúzu a poslední den jsme si pučili motorovej člun.

9. trieda

Adéla N. , 15 let

Můj nejlepší den v životě byl když vyšla čtvrtá série Sherlocka. Čekala jsem na ní přes tři roky a už jsem myslela že se nedočkám. Po shlédnutí prvního dílu jsem sice měla chuť zabít jak Mofuta tak i Gatisse, ale nakonec se ukázalo že tato řada bude asi jedna z nejlepších.

Adéla V.,15 let

Není to tak dávno co se mi stalo, že jsem měla hroznou radost. Nejedná se o nějaký super zážitek u moře, nebo dárek. Jde spíše o psychickou radost. Bylo před prázdninama a já měla hudební koncert. Abych to upřesnila, hraji na akordeon už 9 let a na každém koncertě jsem byla vždy jako jediná, kdo na něj hrál. Ale právě po těch 9 letech jsem měla tento koncert. Vcházela jsem do budovy, kde se měl uskutečnit a už na chodbě jsem slyšela zvuk harmoniky. Řekla jsem si „Jé, konečně někdo další“. Pak jsem vešla do sálu a všude kam jsem se podívala sedělo malé dítě a na sobě mělo ten velký nástroj. Bylo jich nejméně osm a já se jen v duchu smála, že je to snad poprvé co vidím tolik akordeonů na jednom místě. Když pak ty děti hrály, bylo úžasné a vtipné pozorovat, jak ještě nemají takovou sílu ten měch utáhnout,

nebo jak udělají chybu a je jim to úplně jedno. Člověk tam viděl sám sebe před těmi devíti lety a říká si, to už je tak dlouho? Teprve tam jsem si uvědomila, že všechna ta dřina a práce stála za to. Zároveň bylo hezké vidět, že tento zapomenutý a ne příliš populární nástroj, má ještě pár průkopníků, kteří o to stojí a baví je to.

Agáta, 15 let

Nemůžu říci, že bych měla přímo jeden veliký zážitek, který předčí všechny mé vzpomínky, ale mám jich mnoho, ať už těch špatných, nebo těch nejlepších, na které ráda vzpomínám. Mezi ty špatné patří samozřejmě to, když se mně nebo někomu z rodiny něco stalo. Nedá se tomu říkat zážitek, ale spíše špatná vzpomínka. Ať už to bylo, když jsem se otrávila jídlem na skvělé dovolené nebo cokoli jiného v podstatě jsem tím ztratila ty krásné vzpomínky. A protože toto má být především o hezkých zážitcích, radši přejdu k nim. Protože opravdu miluju cestování, tak jsou pro mě právě největšími zážitky cesty po světě. Ráda vzpomínám i na prožité chvíle s přátely. Nedávno jsme například byli na festivalu Majáles, který jsem si opravdu hodně užila a také jsem tam viděla svého oblíbeného zpěváka, což byl pro mě opravdový zážitek. Samozřejmě se za zážitky počítají i kulturní zábavy, ať už je to divadlo, kino, koncert či nějaký zábavný park nebo atrakce. Těchto zážitků mám také mnoho, ale nejvíce si je užiju pokud je prožívám s někým blízkým. Dle mého názoru jeden velký zážitek existovat nemůže, každý den je svým způsobem totiž velký zážitek.

Andrea, 15 let

Jeli jsme na chatu k příbuzným. A já jsem byla celkem malá, ale ne tolik. Dojeli jsme v pořádku a našli jsme to, tak to bylo fajn. Byli jsme tam asi už 2 dny. A přijela sestra s malou mojí neteří. Byla velmi roztomilá. Ale ráda se schovávala. Tak když ji teta hlídala společně se mnou tak malá Gita si někam tak šla. Já jsem tam nebyla ale potom jsem řekla tetě že Gita tu není. Tak jsme ji hledaly jednu hodinu nám to zabralo. Ale nakonec jsme ji našli byla v ložnici mé druhé tety a strejdy. Si vlezla na tu postel a usla. Takže vše dopadlo dobře.

Aneta, 15 let

Můj táta dřív pracoval na letišti. Jeli jsme s rodinou na dovolenou, někam k moři. Něco se jim pokazilo, takže jsme místo 4 lístků, dostali dva. Už tam neměli volná místa a další let byl už vyprodaný. Takže můj táta zařídil, abych mohla letět v kokpitu. Bylo to velice zajímavé, protože se do něj můžete podívat jen někdy, ale já jsem v něm seděla přímo za letu. Dokonce jsme dostali lepší jídlo, než ostatní. Sice to bylo pravděpodobně z protekce, ale bylo opravdu úchvatné vidět nebe nejenom z malého okénka.

Bára, 14 let

Minulý rok o prázdninách jsme jeli s rodinou na dovolenou do Norska. Celou dobu jsem se těšila, že to bude jiná krajina. Těšila jsem se taky na ty zážitky. Když jsme projížděli jejich náhorní plošinou, tak jsme viděli, že se v dálce něco, hýbe. Zastavili jsme a šli jsme k tomu blíž a blíž. Když už jsme byli tak sto metrů od toho, uviděli jsme, že je to obrovské stádo sobů. Sobi se nás, ale báli tak zdrhali. Ale měla jsem z toho hodně fotek a vůbec jsem nečekala, že je tam spatřím. Když jsme, ale šli tak o dva dny později na osmihodinovou túru

do hor, kde chodívalo spousta lidí, tak jsme zase spatřili pohybující se fleky. Byly naproti nám na kopci, hned vedle naší cesty, kudy máme jít. Zase tam bylo stádo sobů, tentokrát, ale jen asi deset metrů od nás a vůbec se nebáli. Když jsme tam stáli už tak deset minut, tak se stala tá nejkrásnější věc. Dva z toho stáda sobů šli k nám. Jeden došel až úplně, opatrně jsem si ho pohladila. Moc se mu to, ale nelíbilo tak se ohnal parohy. Tohle byl můj nejkrásnější zážitek a jsem ráda i za fotky, které odtamtud mám a dokonce mám i fotku kde ho hladím.

Lucie A., 15 let

Dříve jsem vůbec nečetla, až na začátku osmé třídy jsem si dobrovolně přečetla Harryho Pottera a objevila jsem činnost, která mě opravdu uklidňuje, naplňuje a prostě dělá šťastnou. On to sice není úplně zážitek, ale pro mě snad nejlepší rozhodnutí v životě. Od doby, co jsem začala číst se mi zlepšila nejen slovní zásoba, ale rozhodně nálada. Když se nudím vezmu si knížku.

A teď k zážitku zrovna jsem četla o prázdninách knížku a bylo pozdě večer a na návštěvě byla kamarádka. Seděla jsem v kuchyni, kde bylo otevřené okno, byly slyšet divné zvuky a jakoby tam někdo chodil, tak jsem okno zavřela a šla do obývacího pokoje, kde jsem si nejdříve četla a pak chtěla spát, jenomže jsem nemohla, byla jsem vystrašená z toho, co jsem slyšela a tak jsem furt pozorovala zda někdo není na naší parcele, občas jsem něco zahlédla a také se furt rozsvicovalo světlo, které je snímáno pohybem. Ono na tom není nic zvláštního ani pozitivního, jen mě nic jiného nenapadlo, a tak jsem chtěla napsat alespoň něco. Je mi líto zda Vám to nepomůže, ale asi nemám vzpomínku, na kterou bych ráda vzpomínala.

Lucie B., 15 let

Minulé prázdniny se opět uskutečnil skautský tábor. Téma etapové bylo tajné jako každý rok. Sejdeme se na nádraží. Jedem vlakem a jdeme pěšky. Cesta trvá přibližně 5 hodin. Druhý den po příjezdu do známého tábora jsme se dozvěděli pomocí první etapy její téma. Byl to Harry Potter. Všichni z toho byli nadšení. Ten večer nás klobouk rozdělil na 4 koleje-skupiny-které se spolu budou vydávat na dobrodružství. Já jsem byla v Havraspáru s dalšími 11, které jsem jako nejstarší měla na starost. Nejvíce se mi líbily asi scénky kde naši vedoucí zahráli kousek filmu. Dostávali jsme různé úkoly a chodili na túry. Jeden den byl zdatně volnějši a těm co už na táboře byly, tak věděli, že bude noční pochod. Měli jsme pravdu. O půl noci nás vzbudily a řekli, že máme 20 minut si sbalit věci. Rozdělili nás na starší a mladší. Mladší šli jenom dva kilometry. Já se staršími jsme šli na Gulštejn. To je zřícenina hradu asi deset kilometrů od tábora. Když jsme tam došli, vedoucí zahráli scénku a my hledaly truhlu. Našli jsme jí. Šli jsme zpátky, všichni se smály jak jsme byly přeběrní. Jeden skaut řekl „kdo bude ten největší blbec a spadne tam jako první?!“ Samozřejmě mu podjela noha a on spadl do potoka. Všichni jsme se smály. Další lavka zase praskla a tak to většina znás prošla potokem i s botami. Nikomu to nevadilo. Další den byl celkem klidný a ospalý protože jsme se vrátili kolem páté ráno. Asi o týden později byl sportovní den. Zase se změnili skupiny a hrály jsme různé olympijské sporty. Nejlepší na tom bylo, že to bylo zimní olympijské v létě. Hráli jsme hokej na bráně a bobovali jsme na potoce ve člunu, také jsme hrály curling a slalom. To byl běh z kopce dolů. Bylo velké horko, ale všichni jsme si to strašně užili. Celý tábor byl skvělý.

Natálie, 14 let

Mým asi jedním z největších zážitků byla návštěva pralesu v Tasmánii, bylo mi 11 let. Jeli jsme tam s tátou a babičkou. Prales je úplně něco jiného jak lesy v Čechách, hlavně ten vzduch. Měli jsme i možnost ochutnat „srdce“ palmy nebo zkusit jíst něco jako mravence. Ta příroda, ten klid, vůbec se to nedá srovnávat s něčím u nás. Navštívila jsem tunu destinací, přes lesy, CHKO, Národní parky... ale tomuto zážitku a poznání se nevyrovnalo nic. Bylo to super.

Sára, 15 let

Asi přibližně před týdnem jsem měla závody v atletice. Prvním kolem družstev nám začala letní sezóna. Celý tým měl předem určené disciplíny. Já jsem šla dálku, 60m a štafetu na 4x60m.

Začali jsme 60m, kde jsem vyhrála svůj rozběh, ale na osobní rekord to bohužel zdaleka nestačilo. Hned poté jsem šla dálku (skok do písku). A hned prvním pokusem jsem si zapsala osobák. Byla jsem fakt ráda, protože jsem teď poměrně dlouho netrénovala, jelikož jsem se hodně připravovala na přijímací zkoušky na Akademické gymnázium. Nakonec jsme běžely štafetu, na které jsme také vyhráli rozběh. Závody skončily přibližně ve 22:00 a pak jsme se my i poměrně spokojený trenér odebrali zpátky na Smíchov a odtamtud domů.

Terezie, 15 let

Již asi pět let znám sport biatlon. Okamžitě se mi zalíbil a koukám na každý závod. Když jsem se před rokem dozvěděla, že bude Světový pohár v Novém Městě na Moravě, řekla jsem si, že tam prostě musím jet. Koupila jsem si lístky přes internet, což bylo docela štěstí, jelikož okamžitě zmizely. Přesněji jsem koupila tři – pro mě, sestru a původně tátou, ale ten onemocněl, takže s námi jela mamka. Cesta byla poměrně dlouhá, ale vůbec to nevadilo, protože jsem byla hodně natěšená. Ubytovali jsme se večer a šly brzo spát, abychom mohly ráno co nejdříve vstát. Když jsem se ráno probudila, nemohla jsem se dočkat až dorazíme do arény, před kterou ale byla dost velká fronta aut a ještě větší fronta lidí před vstupem. Protože jsem zarezervovala lístky hodně brzo, měly jsme tu nejlepší tribunu, přímo naproti střelnici! První závod začal a bylo to něco neskutečného, celé tribuny jásaly. Nemohla jsem uvěřit tomu, že tady opravdu jsem. Doufala jsem, že tohle nikdy neskončí, i když byla strašná zima. Jenže tři dny utekly velice rychle a byl tu poslední závod. Byla to ta nejlepší tečka na závěr, protože vyhrála naše Gabriela Soukalová! Češi byli o to více nadšení, ještě aby ne. Myslím si, že popularita biatlonu po NMNH ještě více vzrostla. A já doufám, že brzy znova na další Světový pohár pojedou.

David, 15 let

Dnes vám budu vyprávět o školním výletu 2016. Vydali jsme se na tři dny do chaty někde u hor. První den jsme se ubytovali a šli na oběd do místní jídelny. Vařili tam nic moc, ale chutnala mi voda se šťávou. Na tomto výletě také slavila jedna ze spolužaček své patnácté

narozeniny. Vytvořili jsme jí narozeninovou oslavu s balónekama a zmrzlinovým pohárem. Bylo to super. Také rád vzpomínám na večerní opékání buřtů u ohně a hraní různých her, Všichni jsme se sešli večer u ohně a povídali si o různých zajímavých tématech a příhodách.

Filip, 15 let

Můj nejlepší zážitek byl, když jsem poprvé v životě měl v ruce otcovu vzduchovku, byla krásná. Měla dřevěné tělo a ocelový základ. Nabíjela se pumpováním s hlavní a vstrčení diabolky do hlavní, kterou měla drážkovanou. Postavil jsem se, uchopil ji a nabil. Před sebou jsem měl dřevěnou stavbu, přímo kolosálních rozměrů. Představil jsem si, že se proti mně řítí dav, rozzuřených a neozbrojených lidí. Vystřelil jsem, první rána skolila obrovského chlapa na zem. Měla ránu ta moje vzduchovička! Klekl jsem si, nabil jsem a zase vystřelil. Dav se zastavil a dopředu vystoupil muž se zbraní, schoval jsem se za strom. Muž vystřelil, kousky kůry ležely všude kolem. Nabil jsem si a čekal než zase vystřelí, nic se nedělo a vzal jsem si čepici a ukázal jsem ji zpoza stromu, výstřel, čepice byla na maděru. Vystartoval jsem, ulehl si na zem a bez míření vystřelil, dostal to do paže, trpácel se, snažil se vystřelit. Rychle jsem si zase nabil a tentokrát s mířením jsem mu rozstřelil hlavu. Dav utekl. Tenkrát jsem zachránil úrodu a svoje brambory před zničením.

Jan, 15 let

Můj nejlepší zážitek byl asi rok zpátky o prázdninách. S mým starším bratrem jsme odjeli večer přímo do lesa na posed na čekovnu. Bylo to pro mě tak napínavé, že jsem nemohl po té akci ani před ní usnout, což bylo ovšem dobře, protože usnout uprostřed čekání není moc záživné. Tím zážitkem bylo to, že jsem roztřelil lišku a taky jsme po tom jeli autem, které mě nechal chvíli řídit, k něčemu mi to je.

Lukáš B., 14 let

Se školou jsme vyrazili přes Německo, Belgii a Francii až do Londýna, kde jsme měli přespát a prohledávat menší památky. Při cestě trajektem přes kanál La Manche mi bylo velmi špatně a nemohli jsme ani zakotvit do přístavu, protože měli zrovna problémy s imigranty. Po asi sedmi – hodinové plavbě jsme dokonce dostali i zdarma horkou čokoládu. Poté co jsme konečně dorazili do Londýna, nevyspalý a téměř bez energie. Začali jsme procházet město a již první den jsme šli na Trafalgar Square a až k Buckinghamu kanskému paláci. Poté jsme se vrátili na hlavní Londýnské nádraží a jeli jsme na předměstí, kde nás měly vyzvednout rodiny, u kterých ještě se třemi dalšími jsme měli přespávat. Já byl u rodiny kde byl Harry Potter, se kterým jsme hráli dodge ball, což je vlastně vybíjená. V dalších dnech jsme se vydali ke Stoneheige do Harings, Fastbourne a dokonce i ke stůlu krále Artuše ve Windestenu. Poslední den jsme prošli celé Londýnské centrum od Werminsterského paláce až po London Tower odkud jsme následně jeli lodí do Greenwitche, kde jsme vedle Royal Observatory čekali na autobus, a poté bohužel jeli zpět domů.

Lukáš F., 14 let

Jednou jsme jeli s rodinou na dovolenou do Tunisu do hotelu. Když jsem uviděl ty tobogány co tam byli tak jsem zajásal a utíkal se svést. Pak tam byl taky plavecký bazén a já jsem byl

malý a neuměl jsem šipku do vody. Hladina byla zároveň s pevninou a já běžel směrem do bazénu, ale běžel jsem dál a dál a chvíli jsem běžel po vodě. Táta to natáčel na kameru tak jsme si to večer na pokoji pouštěli a smáli se. Ale nakonec jsem se tu „šipku“ naučil.

Martin, 15 let

Nejlepší zážitek pro mě byl, když jsem se dozvěděl, že poletím na Kostariku. Letěli jsme přes Londýn a Miami. Když jsme doletěli do USA skoro jsem se rozbřečel radostí, že jsem na jiném kontinentě. Na Kostarice jsme bydleli na pacifickém pobřeží, kde byly obrovské vlny. Na Kostarice jsme chodili do džunglí na sopky a různé další túry. Měli tam nejlepší ovoce na světě, které jsem kdy jedl. Nejlepší byly banány, ananasy, melouny, pomeranče. Na snídani vždy kolem nás pobíhali leguáni, jednou, když jsem se s tátou učil matematiku, tak tátovi vlezl na záda. Takto bych nejspíš zakončil svůj zážitek.

Matouš, 15 let

V loňském roce jsem já a dalších 14 kluků nejen z našeho týmu letěli na turnaj do Kanady. Let byl velmi dlouhý a poslední přelet z Montrealu do Calgary byl únavný (zvlášť když letíte v něčem co vypadá jako autobus se křídly). V Calgary jsme byly pár dní před turnajem a tak jsme jezdili objevovat okolí. Pamatuji se na nádherné jezero ve Skalistých horách ve kterých i přes to, že byl červenec byl sníh. Nejlepší pocit jsem měl při návštěvě hokejové haly. Pocit když brázdíte celou halou s tím, že tady se rozcvičují, nebo na ploše hrají hvězdy NHL a NLL je k nezaplacení. Samotný turnaj pro nás začal výborně. Po přípravném zápase před turnajem kde jsme jen remizovali 6:6 jsem nastoupili proti týmu z Edmontonu a zvítězili jsme. Pocit té euforie po zápase když jsme vyhrály byl lepší než když jsme vyhráli všech sedm titulů ČR dohromady. Druhý zápas jsme nezačali dobře a celý zbytek zápasu jsme doháněli ztrátu z první periody. Nakonec jsme prohráli „jen“ o gól. Další dva zápasy které měly určit průběh naší cesty turnajem jsme zvládli a poslední den turnaje nastoupili do boje o třetí místo. Do zápasu jsme vstoupili špatně, nic nám nevycházelo a chyběla bojovnost. Turnaj jsme zakončili na konečném čtvrtém místě. Ale tak či tak to byl neopakovatelný zážitek a spousta zkušeností.

Petr, 15 let

Když jsme byli naposledy v Chorvatsku stavili jsme se v národním parku jménem Krba. Je to nádherná ukázka přírody. Je to v lese, dá se tam kamkoliv chodit (po vyznačených cestičkách) a je tam takový menší vodopád. A právě pod ten vodopád se vydal jeden muž. Možná ho zajímalo jak silná je ta padající voda. Doplavál blízko k vodopádu a rozmyslel si to, už se mu tam moc nechtělo, ale bohužel bylo pozdě. Muže to vtáhlo pod vodopád a točil se tam jak ve mlýně. Po necelých dvou minutách přišli plavčíci a záchranáři. Muž byl v bezvědomí a kvůli tomu se pro něj muselo plavat pod ten vodopád. Záchranáři vzali záchranný kruh a šli za mužem pod vodopád. Nemohli se k vodopádu přiblížit, tak museli nějak muže dostat do kruhu. Jeden ze záchranářů se zkusil obětovat a učinil nebezpečný zákrok se přiblížit a zkusit muže zachránit. Naštěstí to vyšlo a záchranář navlekl na muže kruh...

Richard, 15 let

Největší zážitek je pro mě dobře strávený den. Když ráno vstanu je pěkné počasí, sejdu se s lidmi, které mám rád a když s nimi prožiji den, na který potom dlouho vzpomínám, jako na den, kdy jsem byl spokojený. A právě takových dnů jsem hodně prožil a vážím si toho.

Vojtěch, 15 let

Když jsem byl malý, měl jsem rád vlaky. Vždycky jsem snil se podívat do kabiny strojvedoucího. Jednou se mi to podařilo. Strojvedoucí viděl, že mě to zajímá, tak mě pustil do kabiny. Byl jsem opravdu šťastný. Mohl jsem si sednout a do následující stanice si všechno prohlížet. Takový zážitek si budu pamatovat do konce života.